

Nr 258.

Av herr Bergström i Bäckland, *angående ändring av bestämmelserna rörande utbetalning av bidrag ur anslaget till byggandet av enskilda utfartsvägar.*

Vid beviljandet av statsanslaget till byggandet av enskilda utfartsvägar var anslagets tillämpningsområde från första början begränsat till de nordligaste länen. Tillämpningsområdet har därefter vidgats och omfattar nu hela landet. Med avseende på dessa vägars byggande ha också fordringarna blivit mer och mer skärpta. Därigenom utföres byggandet på ett sådant sätt, att vägarna kunna — varpå flera exempel givas — med endast några mindre förbättringar övertagas av vägdistrikten till allmänt underhåll. T. o. m. linjetrafik förekommer å enskilda utfartsvägar, som underhållas av intressenterna själva.

Med den betydelse, som de enskilda utfartsvägarna mer och mer börja att få för den allmänna trafiken, och även genom att tillkomsten av dessa vägar åsamkar intressenterna de största utgifterna jämfört med de anslagsgivande myndigheterna, borde det vara en angelägenhet för statsmakterna att genom enkla och praktiska bestämmelser, som i olika avseenden gälla dessa vägar, underlätta med deras byggande förenade förrättningar.

Ett överflyttande till länsstyrelserna av utbetalningen av hela bidraget till förrättning för enskild väg skulle utgöra en fördel, som skulle komma att uppskattas.

Som förhållandet nu är, skall ersättning för resor och traktamenten utbetalas av länsstyrelsen, under det att övriga förrättningskostnader till viss del gäldas av statsmedel hos lantmäteristylelsen.

Rörande detta förhållande skriver en vägingenjör följande:

”För övrigt förefaller det inkonsekvent, att t. ex. länsstyrelsen anses besitta tillräcklig bedömningsförmåga att fördela och lämna vederbörande sakägare bidrag av stats- och landstingsmedel till den undersökta vägens iordningställande och även betala förrättningsmannen hans resekostnader och traktamentsersättningar men däremot icke får verkställa utbetalning av de blygsamma beloppen i bidrag till övriga förrättningskostnader.

Komme länsstyrelsen att ensam handhava hela den ekonomiska delen av allmänna bidrag till enskilda vägar (både sådana till förrättningskostnaderna och till vägens byggande), bleve räkningsskriveriet betydligt förenklat.

En annan orsak till att allt bidragsbeviljande bör koncentreras på länsstyrelsen är, enligt min mening, också att de flesta förrättningarna för enskilda vägar med säkerhet utföras av andra än lantmätare.”

Det har dessutom av förrättningsmän framställts klagomål mot den taxa, som skall tillämpas med avseende på här berörda förrättningar. För vissa arbeten, som ingå i förrättningarna, finnas inga ersättningsbestämmelser. Dagsarvode måste därför tillämpas på dessa arbeten, och dess uträknande kan i många fall kräva mycket arbete, vilket givetvis i någon mån fördyrar vägförrättningarna.

Ett ändringsförslag i här berörda förhållanden torde lämpligast kunna erhållas genom utredning.

På grund av det anförda får jag därför hemställa,

att riksdagen måtte besluta att hos Kungl. Maj:t anhålla om utredning angående lämpligheten att överflytta till länsstyrelserna utbetalningen av hela det statsbidrag, som utgår till förrättning för enskild utfartsväg, och dels om utarbetandet av en särskild för dessa förrättningar gällande taxa samt för riksdagen framlägga det förslag, vartill utredningen kan giva anledning.

Stockholm den 22 januari 1931.

P. Bergström
i Bäckland.